

În ziua de joi - 05.12.2024 l-am comemorat pe Regele nostru Mihai I cu prilejul împlinirii a șapte ani de la trecerea sa la veșnicele și cereștile lăcașuri!

Da, îl pomenim, îl evocăm și îl regretăm încă și astăzi fiindcă Regele Mihai I a iubit acest popor, a respectat această țară, a slujit această națiune, a militat pentru această patrie și a pledat pentru acest neam!

Îl pomenim, și astăzi, cu vie recunoștință și caldă admirație ori sinceră prețuire fiindcă Majestatea Sa a fost bărbat, om de Stat iar nu simplu politician, care a cultivat valorile perene ale acestei țări, a prețuit cultura și spiritualitatea acestui neam și a apărât principiile fundamentale ale acestui popor, pe care l-a slujit, respectat și apreciat, cu devotament, abnegație, asumare și responsabilitate!

Toți, în cor, la unison, afirmăm, cu tărie și cu convingere, că, altfel ar fi arătat această țară și națiune dacă Regele ar fi putut (re)veni la conducerea ei dar, în sfârșit, mila lui Dumnezeu în toate!

Și în acest caz istoria va sedimenta, așeza, lămuri și clarifica lucrurile, faptele și evenimentele, oamenii și locurile fiindcă, până la urmă, "istoria este cea mai frumoasă, și mai adevărată poveste!"

Altfel spus, îi omagiem, îi comemorăm (și) astăzi personalitatea luminoasă a Majestății Sale Regele Mihai I al României, pentru marile virtuți care l-au călăuzit de-a lungul întregii sale vieți: credința în Dumnezeu, iubirea față de poporul român, răbdarea în suferință, demnitatea în comportament și puterea de-a ierta pe cei ostili!

Regele Mihai I al României-sursa foto: wikipedia.org

Mare personalitate istorică a veacului său, monarh, mareșal al României, veteran al celui de-Al II-lea Război Mondial, eroinic în actul de la 23 august 1944, Regele Mihai I al României a fost, în același timp, un credincios statornic al Bisericii Ortodoxe Române, un om cu o credință puternică pe care nu s-a sfiit niciodată să o mărturisească în public, trăind potrivit principiului călăuzitor al Monarhiei Române „Nihil sine Deo” („Nimic fără Dumnezeu”).

Cu alte cuvinte, Regele nostru Mihai I a trăit mereu cu speranța revenirii pe Tron. Acest lucru l-a ținut în viață, acest motiv l-a transformat într-un fenomen al naturii umane și al istoriei globale, universale. A fost loial și fidel, până la sacrificiu, ideii pe care a interiorizat-o, transformând-o în credință potrivit căreia șansa României nu vine decât de la tradițiile sale istorice și constituționale!...

Astfel, a trăit pentru români și pentru România, pentru că, precum în monarhiile constituționale, Suveranul reprezenta Națiunea. Ba chiar aş aprecia, convins fiind de acest lucru, că nimic nu a avut sens în viața lui care să nu fi făcut legătura cu România. Cum spun istoricii și oamenii obișnuiți care l-au cunoscut, era pur și simplu obsedat de țara sa, nu avea nimic mai intens decât această relație cu patria sa.

Avea să declare că „Viața mea a fost o lungă și loială așteptare”. Niciodată, nu i s-a împlinit acest vis. A trăit 70 de ani cu acest ideal: de a reveni pe tron și de a relua istoria vieții Națiunii sale din acel punct.

Unii istorici au apreciat că niciodată, de fapt, Regele Mihai I nu a avut parte de ceea ce a meritat cu adevărat. În urmă cu cinci ani, în timpul funeraliilor regale, această teorie a fost verbalizată de Mihai Șora și Stelian Tănase. Mă alătur lor. Nu este o afirmație radicală sau exagerată, este cea mai realistă cu putință. Unii s-au întrebat nu de puține ori, și încă se mai întreabă, de ce Regele nu a revenit definitiv în România?!

A fost același tip de legământ, unicul posibil pentru profilul său de o divină moralitate. Ca și în cazul revenirii sale la Castelul Peleş. Niciodată, până în anul 2008, când a revenit în posesia sa, Regele Mihai I nu a mai călcat acolo. O putea face oricând după anul 1997. De ce nu a făcut-o? Pentru că acesta era legământul lui. Nu era nimic revendicativ, nimic revanșard, era viața lui, în definitiv, (pe) care și-o proiectase sub astfel de înțelegeri ferme cu sine însăși prin care lupta cu nedreptatea istoriei și a destinului. O formă de luptă interiorizată ca la toți marii oameni de stat care, prin dimensiunea percepției și a reflecțiilor lor, au astfel de legăminte cu ei înșiși!

Cum putea Regele să revină definitiv în România după anii 1997 sau 2001, când el însuși era Națiunea, pe care o reprezenta din momentul încoronării sale?!

Revenirea definitivă acasă ar fi echivalat cu acceptarea multor lucruri de neacceptat în condiția sa. Ori neutralitatea Elveției și distanța i-au dat șansa de a tempera o controversă care nu a putut nicio clipă să fie estompată/diminuată, după anul 1947!

Drept urmare, Regele Mihai I a plecat, în urmă cu trei ani, dintre noi, cu discreția în care a trăit întreaga sa viață și, în același timp, cu măreția de personalitate, vrednică, autentică și veritabilă a istoriei, naționale și universale și de român demn, deopotrivă!

În altă ordine de idei, personalitate marcantă a trecutului și a prezentului recent, ultimul Rege al românilor a fost de departe cel mai vibrant monarh dintre toți cei patru pe care i-a avut România, în termeni morali, de conștiință, de instanță etică față de un secol al prăbușirilor!...

Regele Mihai I a domnit mai degrabă fără arme instituționale, atât până la 30 decembrie 1947, cât și după, până la trecerea sa la cele veșnice, în urmă cu trei ani. De la copilăria lui tulburătoare, până la adolescență, cu limitări brutale și regăsiri, Mihai a devenit un moștenitor sensibil, cu un simț al datoriei născut din confruntarea cu nedreptățile din jur și cu un respect profund și inegalabil pentru lege și integritate!

Actul destinului său, 23 August 1944, sau cum ar spune Stephan Zweig - „momentul astral” al vieții sale, avea să-i marcheze întreaga existență, cu merite și cu cele mai grosolane falsificări din toată istoria noastră, în același timp. Iar „greva regală” sau conflictele cu liderii comuniști l-au statuat definitiv în opinia publică internațională, dar mai cu seamă în istorie, ca fiind poate singurul monarh din lume care s-a confruntat cu ambele maladii politice ale secolului XXI, nazismul și comunismul!

Nula și neavenita abdicare, cum avea el însuși să o caracterizeze pentru tot restul vieții, a fost momentul când istoria i-a răpit șansa de a fi un monarh constituțional, strict, abnegat, pregătit să fie

un nou Carol I. Personalizând regalitatea, el s-a transformat în cea mai importantă personalitate a Exilului românesc și a lumii libere, totodată. „Domnia întreruptă” a continuat în chip ideatic prin cei și pentru cei care vedeau în el singura șansă a Patriei de a-și reveni în fire și în Europa!

Așadar, după 1989, a rămas un rege interzis de către cei care erau de fapt o continuare a celor care l-au alungat în urmă cu patru decenii. Umilințele, suferințele și așteptarea au continuat pentru Regele Mihai I. Mai târziu, a trecut peste lucruri pentru care majoritatea pământenilor ar fi dat înapoi, convins fiind că lupta pentru țară, misiunea sa regală - de propășire a Neamului Său - aveau rosturi și resorturi mult mai înalte și mai nobile. A știut mereu că aceasta este Calea sa, Destinul său, o dragoste proverbială și exemplară în toată istoria noastră recentă, un martiriu asumat în cele mai incredibile ipostaze. Cum spunea Ivor Porter, fiind primul suveran român cu adevărat, „identificarea sa afectivă cu poporul român a fost profundă și pe viață”!

Împlinindu-și câteva din visele sale, puține și cu multe eforturi, și-a dus țara acolo unde a văzut-o ultima dată, în complicații ani 40: în Europa. A luptat pentru Patria sa adevărată, să o vadă în lumea popoarelor prospere și libere, adică în UE și NATO, cu armele sale: legitimitate istorică, credibilitate, instanță morală și personalitate a istoriei umanității. Avea însăși să mărturisească: „Pentru cineva ca mine, care a trebuit să lupte pentru drepturile și libertățile României în fața celor mai atroce dictaturi pe care istoria le-a inventat, anii aceștia au fost împlinirea multor visuri”!

Da, Regele Mihai I al României a militat și a contribuit intens pentru integrarea României în NATO și în Uniunea Europeană, pentru că prețuia mult libertatea și democrația, dar, după realizarea acestor deziderate, a adresat Parlamentului României, în 25 octombrie 2011, îndemnul de a cultiva, de asemenea, identitatea și demnitatea națională, valori pe care Regele Mihai I le-a apărat prin exemplul personal în tot timpul vieții sale!

Prin urmare, acum, în încheierea acestui scurt eseu comemorativ - omagial și evocator, voi susține și sublinia faptul că Regele Mihai I a fost și a rămas o icoană vie a românilor, o legendă istorică și politică, deopotrivă, simbolul unei confruntări care a marcat ultimii 70 de ani de istorie, cei mai dificili din istoria statului nostru român modern!

În aceste condiții și împrejurări, este, de datoria noastră să nu uităm niciodată oamenii care au depus eforturi și au făcut sacrificii pentru România. Este datoria noastră să ne luptăm pentru ca ei să rămână mereu în memoria noastră colectivă, este datoria pe care noi o avem: aceea de a Istoria pe care alții au scris-o în interes propriu!

Altminteri, deci, Regele Mihai I rămâne cea mai pilduitoare personalitate a României contemporane. Prin destin, prin faptele istorice, prin raportarea la români, prin exemplul personal al vieții private, și mai ales prin calitățile sale deosebite: credință, onestitate, moderație, responsabilitate, modestie, fermitate, puterea de a ierta, perseverență etc!

Acestea toate, puse împreună, alăturate, pentru un personaj al secolelor XX - XXI, în împrejurările excepționale în care Regele Mihai I a condus România, fac din El expresia unui fenomen al naturii umane!

Inevitabil, comparându-l cu contemporanii săi, faptele sale se disting și mai mult și devin virtuți aproape supra-omenești, repet, în împrejurările și în condițiile îndelungatei și tragice sale vieți. „Trădat de toți, loial tuturor”, cum spunea unul dintre cei care l-au cunoscut, devine o ipostază națională și legendară a generozității, a îngăduinței, a toleranței și a misiunii sale de a uni, cu atât mai mult cu cât ne aflăm, acum, în această perioadă, inedită, plină de suferință, necaz și încercare!

Dumnezeu să-l ierte, să-l așeze cu dreptii și să-l numere cu Sfinții Săi!

Veşnică să-i fie amintirea şi pomenirea! Amin!

Dr. Stelian Gomboş

<https://steliangombos.wordpress.com/>

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*